Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Δίόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος. **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Νοεμβρίου 1898** **Ἔτος 20ον.— Ἀριθ. 47**

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 361)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.
ΕΠΙ ΤΗΣ ΞΗΡΑΣ

Γενομένης καταμετρήσεως, ἡ θέσις μας εὑρέθη τοιαύτη :

Νότιον Πλάτος : 86° 12'.

Ἀνατολικὸν Μῆκος : 114° 17'.

Ὁ ὀγκόπαγός μας εὑρίσκετο τέσσαρας σχεδὸν μοῖρας πέραν τοῦ ἀνταρκτικοῦ πόλου, καὶ ἀπὸ τὰ δυτικὰ μήκη, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀκολουθήσῃ ἡ γολέττα μας ἐπὶ τοῦ δρομολογίου τῆς Ἰάνας, μετέβημεν ἤδη εἰς τὰ ἀνατολικά.

Ὀλίγον μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ἡ γῆ ἐκείνη μόλις ἀπεῖχεν ἓν μίλλιον. Τὸ ζήτημα ἦτο τώρα ἂν τὸ ρεῦμα θὰ μας ἔφερεν ἕως ἐκεῖ. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξωμεν μεταξὺ τῆς προσεγγίσεως εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκείνην καὶ τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ πλοῦ, θὰ εὑρισκόμεθα εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν ἐκλογῆς. Ὁ Τζὲμ Βέστ, παραδείγματος χάριν, ἐφρόνει ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ μείνωμεν ἐπὶ τοῦ ὀγκοπάγου, καὶ πρὸς τὴν γνώμην ταύτην ἔκλινε καὶ ὁ πλοίαρχος.

Τῷ ὄντι, ἂν ἡ λέμβος ἦτο ἀρκετὴ νὰ μας χωρήσῃ ὅλους μὲ τὰς ἀναγκαίας προμηθείας διὰ ταξείδιον πέντε ἢ ἓξ ἑβδομάδων, δὲν θὰ ἐδιστάζαμεν νὰ φήσωμεν τὸν ὀγκόπαγον καὶ ν' ἀποβιβασθῶμεν εἰς τὴν ξηράν, βέβαιοι τότε ὅτι θὰ εἴχαμεν τὸ μέσον νὰ φύγωμεν ἐκεῖθεν εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξερεύνησιν. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ λέμβος δὲν ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ περισσοτέρους τῶν ἑνδεκα ἢ δώδεκα ἀνδρῶν, θὰ ἠναγκαζόμεθα νὰ τους ἐκλέξωμεν διὰ κλήρου. Καὶ ὅσοι δὲν θὰ ἐπεβιβάζοντο τῆς λέμβου, ὅσοι θὰ ἔμενον ἐκεῖ, δὲν θὰ ἦσαν καταδικασμένοι νὰ ποθάνουν ἐκ τοῦ ψύχους, ἂν ὄχι ἐκ τῆς πείνης, ἐπὶ τῆς πολικῆς ἐκείνης γῆς, τὴν ὁποίαν ὁ χειμὼν θὰ ἐκάλυπτε μετ' ὀλίγον διὰ παγετοῦ καὶ διὰ σκότους ;

Ἂν ὅμως ὁ ὀγκόπαγός μας ἤθελεν ἐξακολουθήσῃ νὰ πλέῃ πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἰδοὺ ὅτι θὰ διηνύαμεν ἐπ' αὐτοῦ μέγα μέρος τῆς ὁδοῦ μας ὑπὸ ὅρους ὁπωσδήποτε ὑποφερτούς. Καὶ ναὶ μὲν ἡ ἐκ πάγου νησὶς ἐκινδύνευε νὰ ἀνατραπῇ καὶ πάλιν ἢ νὰ ἐμπέσῃ εἰς ἄλλο ρεῦμα, τὸ ὁποῖον θὰ την παρέσυρεν ἔξω τοῦ δρομολογίου μας,—ἐνῷ ἀπεναντίας ἡ λέμβος ἠμποροῦσε νὰ διευθυνθῇ ἀσφαλέστερον καὶ νὰ μας ὁδηγήσῃ μέχρι τοῦ παγοφράγματος, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ δὲν συνέβαινε καμμία τρικυμία· ἀλλ' ἀφ' οὗ διὰ τῆς λέμβου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σωθοῦν ὅλοι, πῶς νὰ την χρησιμοποιήσωμεν ;

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἀνήλθομεν ὅλοι ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου βράχου, ἐφ' οὗ ἵστατο ὁ Δίρκ Πέτερς. Ὅταν μᾶς εἶδεν, ὁ μιγὰς κατῆλθε διὰ τῆς ἀντιθέτου κλιτύος, οὕτως ὥστε ὅταν ἔφθασε εἰς τὴν κορυφήν, δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.

Ὅλοι εὑρισκόμεθα λοιπὸν ἐκεῖ ἐπάνω,— ἐκτὸς τοῦ Ἐνδεκάττου, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφινε ποτὲ τὸ μαγειρεῖόν του.

Ἡ γῆ, ἡ φαινομένη πρὸς βορρᾶν, διέγραφεν ἐπὶ μεγάλου μέρους τοῦ ὁρίζοντος τὴν ἀκανόνιστον γραμμὴν τῆς ἀκτῆς της καὶ τῶν ὑψηλῶν της βουνῶν. Πρέπει νὰ ἦτο ἤπειρος, ἢ τοὐλάχιστον νῆσος μεγίστης ἐκτάσεως. Πρὸς ἀνατολὰς ἐξετείνετο ὅσον ἔφθανε τὸ βλέμμα, ἐχάνετο, χωρὶς νὰ διακρίνεται τὸ τέλος της. Πρὸς δυσμάς, ἓν ἀκρωτήριον ἀπολῆγον εἰς ὀξὺ καὶ ἓν βουνὸν ὑπερκείμενον τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ σχηματίζον μακρόθεν ὡς μίαν πελωρίαν κεφαλὴν φώκης, ἀπετέλουν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸ ὅριον τῆς ξηρᾶς, πέραν τῆς ὁποίας ἡ θάλασσα ἐξετείνετο πάλιν εὐρεῖα.

Ὅλοι ἐννοοῦν κάλλιστα ὅτι τὸ νὰ προσεγγίσωμεν τὴν γῆν ἐκείνην ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τοῦ ρεύματος καὶ μόνου. Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος, καθ' ὁμίλους, ἀντήλασσον τὰς περὶ τούτου γνώμας των, ἐνῷ ἐγὼ συνεζήτουν ἰδιαιτέρως μὲ τὸν πλοίαρχον, τὸν ὑποπλοίαρχον καὶ τὸν ναύκληρον.

— Ὁπωσδήποτε, μᾶς ἔλε-

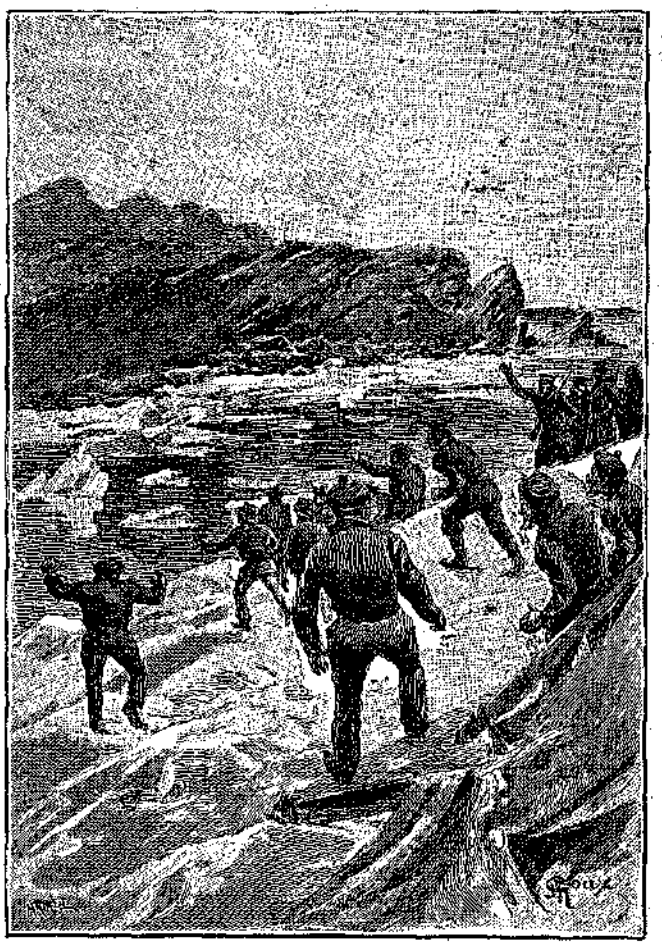

«Τὸ πλήρωμα κατήρχετο ἤδη σπεῦδον διὰ τῆς κλιτύος τοῦ ὀγκοπάγου.» (Σελ. 370, στήλ. 6'.)

γεν, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ἂν ἡ γῆ αὐτὴ εἶνε κατοικήσιμος κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ θέρους, δὲν φαίνεται ὅμως νὰ ἔχῃ κατοίκους, διότι δὲν διακρίνομεν τίποτε ποῦ νὰ ὁμοιάζῃ μὲ ἄνθρωπον εἰς τὴν παραλίαν.

— Λάβετε ὑπ' ὄψει σας, πλοίαρχε, —εἶπα ἐγώ,—ὅτι ἕνας ὀγκόπαγος δὲν κινεῖ τὴν προσοχήν, ὅπως θὰ την ἐκινοῦσεν ἡ γολέττα μας!

— Βεβαιότατα, κύριε Ζώρλιγκ! Ὁ Ἄλβρανός μας θὰ εἶχε προσελκύσῃ τώρα τοὺς ἰθαγενεῖς . . . ἂν ὑπῆρχον.

— Ἐπειδὴ δὲν φαίνονται, πρέπει τάχα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι δὲν ὑπάρχουν;

— Ὄχι βέβαια, κύριε Ζώρλιγκ! ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ. Οὐχ ἧττον ὅμως θὰ ὁμολογήσετε, ὅτι ἡ ὄψις τῆς γῆς αὐτῆς δὲν ὁμοιάζει καθόλου μὲ τὴν ὄψιν τῆς νήσου Τσάλαλ, εἰς τὴν ἐποχὴν ποὺ την ἐπεσκέφθη ἡ Ἰάνα. Ἐκεῖ ἐφαίνοντο τότε λόφοι κατάφυτοι, δάση πυκνά, δένδρα ἀνθισμένα, λειβάδια χλοερά ... ἐνῷ ἐδῶ, ἐκ πρώτης ὄψεως, δὲν φαίνεται παρὰ ἕνας τόπος ἔρημος καὶ ἄγονος.

— Ἔχετε δίκαιον, πλοίαρχε. Ἐν τούτοις ἤθελα νὰ σας ἐρωτήσω ἂν δὲν σκοπεύετε νὰποβιβασθῆτε.

— Μὲ τὴν λέμβον;

— Καὶ μὲ τὴν λέμβον, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ ρεῦμα ἀπεμάκρυνε τὸν ὀγκόπαγόν μας.

— Δὲν ἔχομεν νὰ χάσωμεν οὔτε ὥραν, κύριε Ζώρλιγκ! Ὀλίγαι ἡμέραι διαμονῆς εἰμποροῦν νὰ μας καταδικάσουν εἰς σκληροτάτην διαχείμασιν, διότι τότε θὰ φθάσωμεν πολὺ ἀργὰ εἰς τὸ παγόφραγμα καὶ δὲν θὰ εὕρωμεν δίοδον!

— Ἴσως ... ἔχετε δίκαιον, πλοίαρχε. Ἀλλὰ πάλιν ... νὰ διέλθωμεν τόσῳ πλησίον ἀπὸ αὐτὴν τὴν γῆν, χωρὶς νὰποβιβασθῶμεν ... χωρὶς νὰ βεβαιωθῶμεν ἂν διατηρῇ ποτὲ ἔχνη διαμονῆς ἀνθρωπίνης ... ἂν ὁ ἀδελφός σας, πλοίαρχε, καὶ οἱ σύντροφοί του. . . . .

Ἀκούων με ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ἔσειε τὴν κεφαλήν. Ὄχι, δὲν ἠδύνατο νὰ τῳ ἐμπνεύσῃ ἐλπίδας ἡ θέα τῆς ἀγόνου ἐκείνης γῆς, αἱ ἐκτεταμέναι καὶ γυμναὶ πεδιάδες της, τὰ κατάξηρα βουνά της, ἡ παραλία της, ἡ περιβαλλομένη ὑπὸ σειρᾶς βράχων μελανοφαίων... Πῶς θὰ εὕρισκον ἐκεῖ τὰ πρὸς τὸ ζῆν οἱ ναυαγοί, ἐπὶ τόσους μῆνας;

Ἄλλως τε εἴχαμεν ἀναπετάσῃ τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν, ἡ ὁποία ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀγκοπάγου. Δὲν θὰ την ἔβλεπεν ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ δὲν θὰ ἐξώρμα εἰς τὴν παραλίαν;

Κανείς!.. κανείς!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Τζὲμ Βέστ, ὁ ὁποῖος ἐμελέτα τὴν κίνησιν τοῦ ὀγκοπάγου, μᾶς εἶπεν:

— Ἂς περιμείνωμεν ἀκόμη, πρὶν λάβωμεν ὁριστικὴν ἀπόφασιν. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὸ ζήτημα θὰ ἔχῃ λυθῆ. Νομίζω ὅτι ἡ ταχύτης τοῦ ὀγκοπάγου ἠλαττώθη. Διόλου ἀπίθανον νὰ τον παραλάβῃ κανὲν ἄλλο ρεῦμα καὶ νὰ τον φέρῃ λοξῶς πρὸς τὴν ἀκτήν.

— Εἶμαι μὲ τὴ γνώμη σας! ἀνέκραξεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς. Δὲν ξεύρω ἂν δὲν ἐστάθηκε ὁλωσδιόλου ὁ ὀγκόπαγός μας, ὅμως κοντεύει... Τώρα μοῦ φαίνεται σὰν νὰ φέρνῃ βόλτες...

Ὁ Τζὲμ Βέστ καὶ ὁ Οὐρλιγκερλῆς δὲν ἠπατῶντο. Εἴτε διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν εἴτε δι' ἐκείνην, ὁ ὀγκόπαγος ἔτεινε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀκολουθήσῃ μέχρι τοῦδε σταθερῶς. Μία περιστροφικὴ κίνησις διεδέχθη τὸν κατ' εὐθεῖαν πλοῦν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀντιθέτου ρεύματος, τὸ ὁποῖον διηυθύνετο πρὸς τὴν ξηράν. Ἐκτὸς τούτου καὶ ἄλλοι τινὲς ὀγκόπαγοι, οἱ ὁποῖοι προηγοῦντο τοῦ ἰδικοῦ μας, εἶχον ἤδη φθάσῃ εἰς τὴν παραλίαν, καὶ προσήραξαν ἐκεῖ.

Ἦτο λοιπὸν περιττὸν νὰ συζητῶμεν ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ ρίψωμεν τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐφ' ὅσον ἐπλησιάζαμεν, ἡ γυμνότης καὶ ἡ ἐρημία τῆς χώρας ἐκείνης παρουσιάζετο μεγαλητέρα, καὶ ἡ σκέψις ὅτι ἐκινδυνεύαμεν νὰποκλεισθῶμεν ἐκεῖ ἐπὶ ἓξ χειμερινοὺς μῆνας, ἐπλήρου τρόμου καὶ τὰς γενναιοτέρας ψυχάς.

Ἐπὶ τέλους, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ὁ ὀγκόπαγος εἰσεχώρησεν εἰς ἕνα κόλπον στενόν, ἐπροχώρησεν ἠρέμα, καὶ συναντήσας μίαν ἄκραν γῆς, δεξιᾷ τοῦ κόλπου, ἐσταμάτησε.

«Ἔξω! . . Εἰς τὴν ξηράν! . .

Ἡ κραυγὴ αὕτη ἐξῆλθεν ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα.

Τὸ πλήρωμα κατήρχετο ἤδη σπεῦδον διὰ τῆς κλιτύος τοῦ ὀγκοπάγου, ὅταν ὁ Τζὲμ Βέστ διέταξε:

— Ἀναμείνατε τὴν διαταγήν!

Ἐξεθηλώθη κάποιος δισταγμός, — προπάντων ἐκ μέρους τοῦ Χῆρνε καὶ πολλῶν ἐκ τῶν συντρόφων του. Κατόπι τὸ ἔνστικτον τῆς πειθαρχίας ἐπεκράτησε, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέστρεψαν καὶ ἐκύκλωσαν τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ.

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ριφθῇ ἡ λέμβος εἰς τὴν θάλασσαν, διότι ὁ ὀγκόπαγος εὑρίσκετο εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς ξηρᾶς.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ὁ ναύκληρος καὶ ἐγώ, προπορευόμενοι τῶν ἄλλων, ἀφήσαμεν πρῶτοι τὸ ὀροπέδιον, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ πόδες μας ἐπάτησαν τὴν νέαν ταύτην γῆν, ἐφ' ἧς οὐδέποτε ἴσως ἀπετυπώθη ἴχνος ἀνθρωπίνου ποδός.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀμμώδη παραλίαν, ἤρχιζαν οἱ πρόποδες λόφων ὑψηλῶν καὶ ἀποκρήμνων, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζαν σειράν, εἰς ἀπόστασιν μιλλίου ἀπὸ τῆς ἀκτῆς. Ἐθεωρήσαμεν ἀναγκαῖον νὰναβῶμεν ἕνα τῶν λόφων τούτων, ὕψους χιλίων διακοσίων περίπου ποδῶν, διὰ νὰ ἐπισκοπήσωμεν ἀπὸ τῆς κορυφῆς του τὴν περιοχήν. Πρὸς τοῦτο ἐβαδίσαμεν ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπὶ ἐδάφους ἠφαιστειογενοῦς, ἀνωμάλου, σκληροῦ, ἐστερημένου πάσης βλαστήσεως καὶ ἐσπαρμένου διὰ τεμαχίων λάβας, σκωρίας καὶ τέφρας φαιᾶς.

Μετὰ μίαν ὥραν, οὐχὶ ἄνευ δυσχερειῶν καὶ κινδύνων, ὁ πλοίαρχος, ὁ ναύκληρος καὶ ἐγώ, κατωρθώσαμεν νὰ φθάσωμεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ὅθεν ἡ θέα ἦτο ἐλευθέρα κύκλῳ εἰς ἀκτῖνα τριάκοντα ἕως τριάκοντα πέντε μιλλίων. Ἰδοὺ δὲ τί εἴδαμεν:

Ὀπίσω, ἐξετείνετο ἡ θάλασσα, παρασύρουσα πολυαρίθμους πλωτοὺς ὀγκοπάγους, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς εἶχον συσσωρευθῆ ἐσχάτως εἰς τὴν ἀκτήν, καταστήσαντες αὐτὴν σχεδὸν ἀπρόσιτον.

Πρὸς δυσμὰς ἐξετείνετο γῆ πολύμορφος, τῆς ὁποίας δὲν ἐφαίνετο τὸ τέλος, καὶ τὴν ὁποίαν πρὸς ἀνατολὰς ἔβρεχε μία θάλασσα ἀπέραντος.

Εὑρισκόμεθα ἐπὶ μεγαλονήσου, ἢ ἐπὶ τῆς ἀνταρκτικῆς ἠπείρου; Τὸ ζήτημα ἦτο ἀδύνατον νὰ λυθῇ ἀμέσως. Ἐν τούτοις, παρατηρήσαντες προσεκτικώτερον διὰ τῶν διοπτρῶν, ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν πρὸς ἀνατολὰς μίαν γραμμὴν ἀσθενῆ, συγχεομένην ἐν τῇ ἐλαφρᾷ ὀμίχλῃ τοῦ πελάγους.

— Τὴν βλέπετε; εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Ναί, διακρίνω κάτι τι ποὺ μειάζει μὲ παραλίαν, εἶπεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. . .

— Τότε θὰ εἶνε πορθμός, καὶ αὐτὸν διεπλεύσαμεν ἐπὶ τοῦ ὀγκοπάγου, συνεπέρανεν ὁ πλοίαρχος.

— Πορθμός, τὸν ὁποῖον τὸ ρεῦμα διασχίζει ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, καὶ ἔπειτα ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν. . .

— Φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι ὁ πορθμὸς αὐτὸς τέμνει εἰς δύο μέρη τὴν πολικὴν ἤπειρον; ἠρώτησα.

— Οὐδεμία ἀμφιβολία περὶ τούτου, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ.

— Ἄχ, καὶ νὰ εἴχαμε τὸν Ἄλβρανο! ἀνέκραξεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς.

Ναί, διὰ τῆς γολέττας, ἢ καὶ διὰ τοῦ ὀγκοπάγου ἀκόμη, ἂν δὲν προσήραζε, θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ προχωρήσωμεν ἑκατοντάδας τινας μιλλίων ἀκόμη . . . ἴσως μέχρι τοῦ παγοφράγματος . . . ἴσως μέχρι τοῦ πολικοῦ κύκλου . . . ἴσως μέχρι τῶν πλησιοχώρων νήσων! . . Ἀλλὰ δὲν εἴχαμεν παρὰ μίαν λέμβον χωροῦσαν μόνον δώδεκα, — καὶ ἤμεθα εἴκοσι τρεῖς!

[Ἕπεται συνέχεια]

Γρ. Ξενοπουλος

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Γαλανὰ μάτια, νύχτα σας καλή!
Σὲ ὄνειρα γλυκὰ–γλυκὰ κλεισθῆτε,
Κι' ἅμα ροδίσῃ πάλ' ἡ Ἀνατολή,
Δροσᾶτοι μενεξέδες ν' ἀνοιχθῆτε.
Γαλανὰ μάτια, νύχτα σας καλή!

Κόκκινα χείλια, νύχτα σας καλή!
Ὅταν τοῦ ἡλίου ἡ λάμψι γύρω σβύσῃ,
Τοῦ κάθε ρόδου κλείνει ἡ στολή,
Λοιπὸν καὶ τὸ μπουμπουκί σας ἂς κλείσῃ.
Κόκκινα χείλια. νύχτα σας καλή!

Μορφὴ οὐράνια, νύχτα σου καλή!
Ἂν ἀγρυπνῇ σὺ ἔλαμπες ἀκόμα,
Τὸ φῶς ποιὸς θὰ ποθοῦσε τὸ πολύ;
Λοιπὸν κοιμήσου 'στ' ἀπαλό σου στρῶμα.
Μορφὴ οὐράνια, νύχτα σου καλή!
[Κατὰ τὸ γερμανικόν].

Ν. Ι. Χατζιδακης

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

(Ἐπιστολὴ Δευτέρα.)

Ἀγαπητοί μου,

ΓΝΩΜΗ δευτέρα δὲν ὑπάρχει. Ὅπως ὁ στρατιώτης δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ χωρὶς τὰ ὅπλα του εἰς τὴν μάχην, οὕτω καὶ ὁ μαθητὴς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον χωρὶς τὰ ἰδικά του. Πρέπει λοιπὸν καὶ ἡμεῖς νὰ προμηθευθῶμεν καὶ νὰ ἑτοιμάσωμεν τὰ ὅπλα μας. Ἀλλὰ τὰ ὅπλα τοῦ ἀρχαίου μαθητοῦ δὲν ἦσαν διόλου ὅμοια μὲ τὰ τῶν σημερινῶν. Πρῶτον διότι δὲν εἶχον ἐφευρεθῆ ἀκόμη οὔτε ὁ χάρτης, οὔτε ἡ τυπογραφία· δεύτερον διότι διαφορετικὰ ἦσαν καὶ ἡ οὐσία καὶ ὁ χαρακτὴρ τῆς ἀρχαίας Ἐκπαιδεύσεως, ὅπως θὰ το ἴδωμεν ἀργότερα. Ἀκούσατε λοιπὸν τί καὶ τί θὰ μας χρειασθῇ: Ἐν πρώτοις ἓν πινάκιον διὰ τὴν γραφήν, τὸ ὁποῖον θὰποτελῆται ἐκ τριῶν τοὐλάχιστον ἀβακίων, ἀνοιγομένων ἐν εἴδει φύλλων βιβλίου· μὲ ἄλλους λόγους ἓν πινάκιον τρίπτυχον, ὅπως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Ἡ ἐπιφάνεια ἑκάστου ἀβακίου θὰποτελῆται ἀπὸ λεπτὸν στρῶμα κηροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ χαράσσωμεν τὰ γράμματα, τῇ βοηθείᾳ ξυλίνης γραφίδος. Καὶ ὅταν τὰ ἀβάκια γεμίσουν, εἰμποροῦμεν εὐκόλως νὰ ἐξαλείψωμεν τὰ γράμματα διὰ τοῦ πλατέος μέρους τῆς γραφίδος, καὶ νὰ ξαναρχίσωμεν. Τὸ πινάκιον αὐτὸ θὰ μας χρησιμεύῃ ὡς πρόχειρον, διὰ τὴν πρώτην διδασκαλίαν τῆς γραφῆς, διὰ τὰς ἀριθμητικὰς πράξεις κτλ. Ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν καὶ ἓν ἄλλο ἀπὸ πάπυρον, διὰ τὴν καλλιγραφίαν, διὰ τὴν ἀντιγραφὴν τῶν ποιημάτων, κτλ. Αὐτὸ θὰ εἶνε σωστὸν τετράδιον Ὅ,τι γραφῇ ἐπὶ τοῦ παπύρου δὲν ἐξαλείφεται εὔκολα· θὰ γράφωμεν δὲ ἐπ' αὐτοῦ ὄχι πλέον διὰ γραφίδος, ἀλλὰ διὰ καλάμου καὶ διὰ μελάνης. Εἶνε δὲ ἡ μελάνη μας στερεά, ὅπως ἡ σινική· διὰ νὰ γράψῃ, πρέπει πρῶτα νὰ τριφθῇ καὶ νὰναμιχθῇ μὲ νερόν. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῆτε· τὴν ταπεινὴν αὐτὴν καὶ ὀλίγον καθαρὰν ἐργασίαν θὰ ἐκτελέσῃ εὐπειθῶς ὁ μικρὸς ὑπηρέτης τοῦ σχολείου. Δὲν ἐνθυμεῖσθε τὸν Δημοσθένη, ὁ ὁποῖος μᾶς παρουσιάζει εἰς τὸν περὶ Στεφάνου λόγον, τὸν ἐχθρόν του Αἰσχίνην, ὅταν ἦτο μικρός, νὰ τρίβῃ τὸ «μέλαν» ὡς ὑπηρέτης εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ πατρός του Ἀτρομήτου;

Τώρα, θὰ εἰπῆτε βέβαια, πρέπει νὰ φροντίσωμεν διὰ τὰ βιβλία μας. Πόσα καὶ ποῖα βιβλία χρειάζονται: Ἄ, πολὺ μικρὰ πράγματα! Τὰ βιβλία τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ἦσαν τόσον ἄφθονα, οὔτε τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τόσῳ πλούσιον. Μερικὰ ἀποσπάσματα ποιητῶν κατάλληλα διὰ τὴν νεότητα, καὶ ἀντιγραμμένα καθαρῶς ἐπὶ παπύρων —ἰδοὺ ὅλη μας ἡ φιλολογικὴ ἀποσκευή. Διὰ τὰ ἄλλα θὰ φροντίσῃ ὁ διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἔχῃ εἰς τὸ σχολεῖόν του μίαν βιβλιοθήκην πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν. Ἐκεῖ θὰ εὕρωμεν ὅ,τι μᾶς χρειάζεται: ἀπὸ τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Ἡσιόδου, μέχρι τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Σοφοκλέους καὶ τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἀπὸ τῶν πλίνθων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν χαραγμένα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ αἱ συλλαβαὶ διὰ τοὺς ἀρχαρίους, μέχρι τοῦ Πυθαγορείου πίνακος διὰ τὴν ἀριθμητικήν. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε! Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὰ ἔργα τῶν ποιητῶν καὶ τῶν συγγραφέων ἐχαράσσοντο μᾶλλον εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ γυμνασμένη αὐτὴ μνήμη ἀντικαθίστα τὰς σπανίας καὶ πολυδαπάνους βιβλιοθήκας. Ὑπῆρχον ἄνθρωποι ἀπαγγέλλοντες ἐκ στήθους ὁλόκληρον τὸν Ὅμηρον καὶ ὁλόκληρον τὸν Ἡρόδοτον. Ἴσως ἐκ τούτων θὰ εἶνε καὶ ὁ διδάσκαλός μας καὶ οἱ συμμαθηταί μας.

Ἀλλ' ἂν τὰ βιβλία δὲν εἶνε ἀπαραίτητα, μᾶς χρειάζονται μερικὰ μουσικὰ ὄργανα: μία λύρα προπάντων καὶ εἰς αὐλός. Ἡ μουσικὴ ἐκπαίδευσις συνοδεύει ἀχωρίστως τὴν φιλολογικήν, καὶ τὰ ποιήματα τὰ ὁποῖα θὰ μάθωμεν εἰς τὸ σχολεῖον, δὲν θὰ τἀναγινώσκομεν ἁπλῶς, ἀλλὰ θὰ τα ψάλλωμεν κρούοντες συγχρόνως τὴν λύραν. Ἀπαράλλακτα ὅπως ἔκαμνε καὶ ὁ γέρων Ὅμηρος, ὅταν περιήρχετο τὰ ἀρχαῖα ἄστεα καὶ ἀπήγγειλλε τὰς ἀθανάτους του ραψῳδίας!

Εἰς κανὼν ἐν σχήματι σταυροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ δυνάμεθα νὰ χαράσσωμεν γραμμὰς καθέτους ἢ ὁριζοντίους, εἷς διαβήτης διὰ τὰ γεωμετρικὰ σχήματα καὶ μερικοὶ ψῆφοι ἢ ἀστράγαλοι, χρήσιμοι διὰ τὰς ἀριθμητικὰς πράξεις,— καὶ μὲ αὐτὰ πλέον συμπληροῦνται τὰ σχολικά μας ἐφόδια, ἤ τὰ σκευάρια, ὅπως τὰ ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Μᾶς χρειάζεται ἀκόμη εἷς σάκκος, ἀρκετὰ εὐρύχωρος, ὥστε νὰ τα συμπεριλαμβάνῃ ὅλα, καὶ . . . εἷς ὑπηρέτης, διὰ νὰ τον κρατῇ καὶ νὰ μας συνοδεύῃ εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς εἶνε ὁ παιδαγωγός, ὁ διάσημος παιδαγωγὸς τῶν ἀρχαίων, ὁ συνοδεύων πάντοτε τοὺς παῖδας καὶ τοὺς ἐφήβους, μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου καὶ τοῦ εἰκοστοῦ πολλάκις ἔτους τῆς ἡλικίας των. Εἰς τὰς ζωγραφίας τῶν ἀρχαίων ἀγγείων σπανίως θὰ ἴδωμεν μορφὴν ἐφήβου ὡραίαν, μὴ συνοδευομένην καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῆς δυσειδοῦς καὶ κωμικῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μορφῆς τοῦ παιδαγωγοῦ. Συνήθως οἱ παιδαγωγοὶ ἦσαν ξένοι καὶ δοῦλοι ἀργυρώνητοι. Δι' αὐτὸ πολλοὶ μικροὶ κύριοι τοὺς ἐκακομεταχειρίζοντο, τοὺς ἐπλήγωναν διὰ σκληρῶν λόγων, τοὺς ἐβασάνιζαν δι' ἰδιοτροπιῶν, τοὺς ἐπερίπαιζαν. . . . Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν θὰ μιμηθῶμεν τοὺς κακοὺς αὐτούς. Ἀπεναντίας θὰγαπῶμεν καὶ θὰ σεβώμεθα τὸν παιδαγωγόν μας καὶ θὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὰ παραγγέλματά του: νὰ περιπατῶμεν ταπεινοί, μὴ βλέποντες δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ· νὰ μὴ καθήμεθα, θέτοντες ἀναιδῶς τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου· νὰ μὴ στηρίζωμεν τὸν πώγωνα ἐπὶ τῆς χειρός, ὡς ἂν ἐφοβούμεθα μήπως πέσῃ ἡ κεφαλή μας· νὰ μὴ ὁμιλῶμεν πολὺ καὶ νὰ μὴ γελῶμεν αὐθαδῶς ἐνώπιον μεγαλητέρων· νὰ τρώγωμεν μὲ τάξιν καὶ μὲ μετριότητα, κτλ. κτλ. Ἄλλως τε εἰμπορεῖ νὰ μας τύχῃ καὶ κανένας παιδαγωγός, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν χωρατεύουν, καὶ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων ἡ ράβδος δὲν εἶνε ψιλὸν ἔμβλημα τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἀλλὰ καὶ ὄργανον τιμωρίας ταχείας καὶ ἀμειλίκτου. Προσοχὴ λοιπόν.

Ὁ Πρόας εἶχε τοιοῦτον παιδαγωγόν; Ὄχι! Ὁ πατήρ του δὲν ἦτο τόσον πλούσιος, ὥστε νὰ εἰμπορῇ νὰ του ἔχῃ καὶ ὑπηρέτας. Ἀλλὰ εἴδατε τί καλὴν ἀνατροφὴν ποὺ εἶχε; Εἴδατε πῶς ἐτήρει πάντοτε τὰ παραγγέλματα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ πάππου; Εἴδατε πῶς ἔζησεν εἰς τὰς Ἀθήνας, σχεδὸν μόνος του, χωρὶς ποτὲ νὰ παρεκτραπῇ; Βεβαίως δι' αὐτὸν ὁ παιδαγωγὸς θὰ ἦτο πολυτέλεια ὁλωσδιόλου περιττή. Ἂν δὲ καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχωμεν τὰ μέσα νὰ προσλάβωμεν παιδαγωγόν, ἂς μιμηθῶμεν ὡς πρὸς τοῦτο τὸν Πρόαντα. Ὁ σάκκος μὲ τῷ σκευάρια δὲν εἶνε καὶ τόσον βαρύς, ἀν-

στε νὰ μὴ ἠμποροῦμεν νὰ τον κρατήσωμεν μόνοι μας ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς Ἀγαρίστης μέχρι τοῦ Σχολείου. Ἔπειτα ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἤκουσεν ἅπαξ τὰ παραγγέλματα τῆς εὐπρεπείας, καὶ ἔχει τὴν φύσιν ἀγαθήν, δὲν τα λησμονεῖ καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην παιδαγωγοῦ διὰ νὰ τού τα ἐνθυμίζει αἰωνίως.

Καὶ τώρα εἴμεθα ἕτοιμοι. Ἄγωμεν εἰς τὸ σχολεῖον!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Π. ΙΑΤΡΙΔΟΥ

Βραβευθεῖσα
εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Καλλιγραφίας
(ἴδε σελίδα 299.)

Η ΛΥΠΗ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχα γνωρίσῃ τὸν κύριον Ἄμοιρον, γέροντα πολὺ ἀγαθὸν καὶ πολὺ ἔξυπνον, ὁμιλητικώτατον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπερνοῦσα πολὺ εὐχαρίστους ὥρας. Ἀλήθεια, ὁ γέρων μοῦ φαίνεται ὡς ἕνα ζωντανὸν βιβλίον. Εἶδε καὶ ἔπαθε τόσα πράγματα εἰς τὴν ζωήν του! Ἔχῃ ἀποκτήσῃ τόσην πεῖραν καὶ εἰμπορεῖ νὰ κρίνῃ τόσον ἀσφαλῶς τὰ τοῦ κόσμου! Δι' αὐτὸ μου ἀρέσει νὰ συναναστρέφωμαι γέροντας, — ὅταν μάλιστα εἶνε τόσον ὁμιλητικοὶ καὶ εὐπροσήγοροι, ὅσον ὁ φίλος μου κ. Ἄμοιρος.

Ἐν τούτοις ἐνίοτε ἐμελαγχόλει καὶ ἔμενε σιωπηλός. Ἤξευρα τὴν ζωήν του, καὶ δι' αὐτὸ δὲν μου ἔκαμνεν ἐντύπωσιν. Ἤξευρα ὅτι εἶχε χάσῃ ὅλα του σχεδὸν τὰ παιδιά, καὶ ὅτι αὐτὸς που εἶχεν ἰδῇ γύρω του τόσῳ πολυμελῆ οἰκογένειαν, κατήντησε τώρα νὰ ζῇ μόνος του μὲ τὴν γραῖαν σύζυγόν του, καὶ νὰ περιμένῃ μὲ ἀγωνίαν κάθε δεκαπέντε ἡμέρας διὰ νὰ λάβῃ μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν θυγατέρα του, ὑπανδρευμένην εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἔτυχε νὰ εἶνε φύσει φαιδρὸς καὶ ἀνοικτόκαρδος ἄνθρωπος· εἰ δὲ μή, ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του, πολὺ συχνότερα θὰ ἐμελαγχόλει καὶ θὰ ἐσιώπα. . .

Μίαν ἡμέραν ἐπερνούσαμεν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Σταδίου. Κάτι ζωηρὸν καὶ ἐνδιαφέρον μοῦ διηγεῖτο ὁ κ. Ἄμοιρος, ὅταν ἔξαφνα διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του, ἐστάθη καὶ ἐκύτταξε πρὸς τὸ ἄλλο πεζοδρόμιον.

— Ἰδές! μοῦ εἶπε.

Ἐγύρισα καὶ εἶδα. Μία ὡραία βλαχοπούλα, καταστόλιστη ἀπὸ φλουριά, ἐπερνοῦσε καμαρωτή.

— Τί ὡραῖα πού της πηγαίνει αὐτὴ ἡ φορεσιά! εἶπα καὶ ἐγύρισα πάλιν πρὸς τὸν φίλον μου. Ἀλλὰ τὸν εἶδα ὠχρότερον τοῦ συνήθους, ἠλλοιωμένον, συγκεκινημένον... Τὸ χέρι του, καθὼς μ' ἐκρατοῦσεν ἀπὸ τὸν βραχίονα, ἔτρεμε. Καὶ ἀμέσως ἔβγαλε τὸ μανδήλι του καὶ το ἔφερεν εἰς τὰ μάτια. . . Δύο δάκρυα εἶχαν φανῇ, καὶ ἔσπευσε νὰ τα σπογγίσῃ.

— Ἀχ! δὲν μπορῶ νὰ τη βλέπω... δὲν μπορῶ!.. ἐψιθύρισε.

Ἐσεβάσθην τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν λύπην, καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐρωτήσω τὸ αἴτιον. Ἐφρόντισα μόνον νὰ ταχύνω κάπως τὸ βῆμα, διὰ νὰ τον ἀπομακρύνω γρηγορώτερα, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ πλέον τὴν βλαχοπούλαν, ἡ ὁποία βέβαια κάποιαν λυπηράν, πολὺ λυπηρὰν ἀνάμνησιν τῷ ἔφερε.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ μοῦ τα εἴπῃ, καὶ ἀφ' οὗ συνῆλθεν ὀλίγον, ἤρχισε:

«— Εἶχα μιὰ ἐγγονούλα . . . . δὲν ἠξεύρω ἂν σου εἶπα ποτέ. Τὴν ἐχάσαμε πέντε χρονῶν, ἀπὸ λαιμό, σὲ δυὸ μέρες... Ἀχ! τί εὔμορφο κοριτάκι, τί ἔξυπνο, τί καλό!.. Κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά μου δὲν ἀγάπησα σὰν αὐτὸ τὸ ἐγγόνι! Καὶ νά, ποῦ ὁ Θεὸς μού το ἐστέρησε καὶ αὐτό. Ἔ, . . . δόξα σοι ὁ Θεός!»

Ἐστάθη ὀλίγον καὶ πάλιν ἐξηκολούθησε.

«— Μιὰ μέρα εἶδα 'ς ἕνα μαγαζὶ μιὰ ὡραία κούκλα, ντυμένη βλάχικα, μὲ τὸ σιγούνι της, μὲ τὴ μπόλια της, μὲ τὰ φλουριά της, μὲ ὅλα. Τὴν ἀγόρασα καὶ τῆς τὴν ἐπῆγα. Πώ, πώ, νὰ ἔβλεπες ... ἐξετρελλάθηκε πιὰ μ' ἐκείνη τὴν κούκλα... Τῆς ἐδώσαμε καὶ ὄνομα καὶ τὴν εἴπαμε Μαριώ. . . Καὶ ἄκουες πιὰ Μαριὼ ἐπάνω, Μαριὼ κάτω. Ὅλῳ καὶ τὴν κούκλα 'στὰ χέρια. . . Ἀχ! καὶ ποῦ ἀρρώστησε, τὴν κούκλα εἶχε κοντά της, τὸ χρυσό μου, ὡς τὴν ὕστερη στιγμή...— Ἄς εἶνε, ἄλλο ἤθελα νὰ σου 'πῶ: Μιὰ μέρα, ἤμαστε 'στὸν περίπατο, ὅταν βλέπουμε δυὸ βλάχισσες, ντυμένες ἀπαράλλακτα σὰν τὴν κούκλα. Μὲ τραβᾷ λοιπὸν ἀπὸ τὸ σουρτοῦκο καὶ μου φωνάζει, μὲ μιὰ χαρὰ ποῦ δὲν περιγράφεται:

«— Παππού! παππού! νὰ δυὸ Μαριές! δυὸ Μαριές!

«Φαντάσου πειὰ τὰ γέλια ποῦ ἐκάναμε!.. Τὸ παιδάκι μου! ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα τώχασα. . . Πέρασαν δέκα χρόνια καὶ δὲν μπορῶ νὰ ξεχάσω αὐτὴ τὴ σκηνή, τὴ χαρά του ὅταν εἶδε τὴς Μαριές... Καὶ ἀπὸ τότε, ἅμα ἰδῶ βλάχα 'στὸ δρόμο, σφίγγεται ἡ καρδιά μου, γιατί μοῦ φαίνεται πῶς ἔχω ἀκόμη 'στὸ πλευρό μου τὴν Μιμίκα, καὶ πῶς θά με τραβήξῃ ἀπὸ τὸ σουρτοῦκο, νά μού τὴν δείξῃ. . .»

Δὲν εἶπα τίποτε. Καὶ τώρα ποῦ ἤξευρα τὸ αἴτιόν της, ἐσεβάσθην ἀκόμη περισσότερον τὴν λύπην τοῦ πάππου, τὴν μεγαλητέραν, τὴν διαρκεστέραν λύπην ποῦ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον! . .

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 305)

Φαντασθῆτε πλέον μὲ τί προθυμίαν ἐπῆρεν ἡ Μηλιὰ ἕνα ποτῆρι, ἐνῷ ὁ Γιαννάκης ἄρπαξε ἕνα πιάτο, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, κ' ἐβγῆκαν ἔξω καὶ οἱ δύο συγχρόνως. Ἡ Μηλιὰ θὰ ἔβγαζε νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, καὶ ἐλογάριαζεν ὅτι θά την βοηθήσῃ εἰς τοῦτο ὁ Γιαννάκης. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ματαίως τὸν ἐπερίμενε, ἦλθε πρὸς βοήθειάν της ὁ κ. Γαζῆς. Ὁ μικρὸς δὲν ἐφαίνετο πουθενά.

Μόλις εἶχε πιῇ τὸ ποτῆρί του ὁ κ. Δούμανης, ὅταν ὁ Γιαννάκης ἔφθασε τρέχων, μ' ἕνα πιάτο γεμάτον ἀπὸ ὡραιότατα κεράσια, τὰ ὁποῖα προσέφερεν εἰς τὸν κύριόν του.

— Εἶνε ὥρα νὰ φεύγουμε, εἶπεν ὁ κ. Γαζῆς. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἔρχονται ἕως ἐδῶ συχνὰ διὰ νὰ προφθάσουν κανένα ψαρᾶ καὶ ἀγοράσουν τὰ ψάρια του· ὥστε δὲν πρέπει νά μας εὕρουν ἐδῶ.

Τὰ παιδιὰ ὅμως δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ξεκολλήσουν. Ἦσαν τόσον εὐτυχῆ εἰς τὸ σπίτι των, χωρὶς φόβον πλέον, καὶ μὲ τόσῳ καλὴν προστασίαν! Ἀλλ' ὁ κ. Γαζῆς ἐπέμενε νὰ φύγουν ἀμέσως. Ἐπειτα ἐπλησίαζε καὶ ἡ ὥρα τῆς ἀμπώτιδος, ὅταν τὰ παιδιὰ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον. Δι' αὐτὸ εἶχαν πάρῃ μαζί των, εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ δύο ἀξίνες.

— Καὶ διατί νὰ πᾶμε εἰς τὸ χωριὸ καὶ ἔπειτα νὰ γυρίσουμε; εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ περιμένουμε ἐδῶ ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα ποῦ θὰ ἐμβοῦμε εἰς τὸν Βράχον; Ὕστερα δειπνοῦμε 'στὸ Ξενοδοχεῖον, ποῦ θὰ πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε.

— Ὕστερα; εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Νηστικὸς λοιπὸν θὰ περάσω τὴν τρύπα τοῦ Βράχου; Κινδυνεύω νὰ μείνω μέσα 'στὸ κανάλι!

— Μὴ φοβᾶσαι, καὶ ὁ Ζοζὸς θὰ ἐφρόντιζε νὰ κάρῃ κάτι τι μαζί του, διὰ νὰ φᾷς! εἶπεν ὁ κ. Δούμανης.

— Ἔννοια σας καὶ ὁ μικρὸς δὲν θὰ πεθάνῃ ἀπόψε τῆς πείνας! εἶπεν ὁ μαῦρος χαμογελῶν ἐκφραστικῶς. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γυρίσουμε 'στὸ Ξενοδοχεῖο.

— Πᾶμε λοιπὸν νὰ φᾶμε κάτι τί εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ ἂς προσέχωμεν πάντα τὴ θάλασσα.

Ὁ κ. Δούμανης ἐξῆλθε, κρατῶν ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Μηλιάν, Ὁ Ζοζὸς ἐκράτοῦσε τὸν Γιαννάκην. Ὁ κ. Γαζῆς ἐπροπορεύετο μόνος. Τὸ δειλινὸν εἶχεν ἀρχίσῃ, ἡ παραλία ἦτο σχεδὸν σκοτεινή. Μόλις διεκρίνοντο οἱ λευκοὶ ἀφροὶ τῶν κυμάτων. . .

— Τί θά μας δώσῃς λοιπὸν νὰ φᾶμε, Ζοζό; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης μὲ τὴν διαυγῆ ἐκείνην παιδικὴν φωνήν, ἡ ὁποία ἀκούεται ἀπὸ πολὺ μακράν. Ἔλα, γιατί πεθαίνω ἀπὸ τὴν πεῖνα.

— Μπᾶ! σὰν τὴ φωνὴ τοῦ μικροῦ Δερρῆ μοιάζει! εἶπε τότε μία γυναῖκα, ἡ ὁποία εἰς κάποιαν ἀπόστασιν συνωμιλοῦσε μ' ἕνα ψαρᾶν (ὅπως ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ πανέρι μὲ τὰ ψάρια ποῦ ἐκρατοῦσε.)

— Εἶνε ἡ κακὴ γυναῖκα πού μας καταδιώκει, κύριε! εἶπεν ἡ Μηλιὰ σιγὰ-σιγά, σφίγγουσα τὸ χέρι τοῦ κυρίου της· πᾶμε γρήγορα!

— Μὴ φοβᾶσαι, ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ.

— Φοβοῦμαι γιὰ τὸν Γιαννάκην. . .

Ὁ μικρός, μόλις ἐγνώρισε τὴν κάπηλον, ἔτρεξε νὰσφαλισθῇ πλησίον τῆς ἀδελφῆς του.

— Ζοζό! ἐφώναξεν ὁ κ. Δούμανης· καλλίτερα τὰ παιδιὰ νὰ μὴν εἶνε μαζί, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως. Πάρε τὸν Γιαννάκην καὶ μή τον ἀφήσῃς.

— Ἔννοια σας, κύριε!

Καὶ ὁ Ζοζὸς ἅρπαξε τὸν Γιαννάκην καὶ τον ἐκάθισε καβαλλικευτὰ εἰς τὸν τράχηλόν του.

— Ὁποιος ἀγαπᾷ τώρα ἂς ἔλθῃ νά με καταιβάσῃ! ἐψιθύρισεν ὁ μαῦρος.

— Μήν το λές, γιατί αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε πολὺ δυνατή, εἶπεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἄς κοπιάσῃ καὶ θὰ καλοπεράσῃ! εἶπεν ὁ Ζοζός. Δέν το ἔχω γιὰ τίποτα νά την ἁρπάξω καὶ νά την κουβαλήσω ἴσα 'στὴ Λάνδη!

Αὐτὰ ὁ ὑπηρέτης τὰ εἶπε σιγὰ-σιγὰ καὶ γελῶν, διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὸν μικρόν του φίλον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κάπηλος εἶχεν ἀφήσῃ τὸν ψαρᾶν, καὶ ἐπλησίασε τὸν κ. Δούμανην.

— Ἔχετε μαζί σας δύο παιδιά, κύριε, τῷ εἶπε. Τὸ ἕνα μοῦ θυμίζει πολὺ ἕναν μικρό, πού τον ἐχάσαμε καί τον γυρεύουμε ἀπὸ πολλοὺς μῆνες, καθὼς καὶ τὴν ἀδελφή του. Ἔχει τὴν ἴδια ἡλικία μὲ αὐτὸ τὸ κορίτσι· (καὶ ἔδειξε τὴν Μηλιάν.) Ὁ μικρὸς μιλοῦσε πρὸ ὀλίγου; . . . Θέλω νά τον ἰδῶ ἀπὸ κοντά.

— Τί το θέλεις τὸ παιδί μου;.. Δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε μαῦρο σὰν καὶ μένα;

Ἡ θέα τοῦ ἀραπάκου ἐσύγχυσεν ὀλίγον τὴν κάπηλον. Ἀλλὰ τοὺς εἶχεν ἰδῇ ὅλους αὐτοὺς νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Δερρῆ· ἔπειτα ἡ φωνὴ τοῦ μικροῦ ἦτο ἀπαράλλακτη μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Γιαννάκη, ὅπως τὴν ἤξευρε καὶ τὴν ἐνθυμεῖτο πολὺ καλά· ἔπειτα ἡ κομψὴ ἐκείνη δεσποινὶς εἶχε τὴν ἴδιαν ἡλικίαν μὲ τὴν Μηλιὰν καί της ἔμοιαζε καὶ εἰς τὸ ἀνάστημα καὶ εἰς ὅλα. . .

— Τί ἠθέλατε εἰς τὸ σπίτι τοῦ Δερρῆ, κύριε; ἠρώτησεν ἡ κάπηλος· οὔτε πωλεῖται, οὔτε ἐνοικιάζεται. . .

— Εἶσαι πολὺ περίεργη, καὶ τράβα τὸ δρόμο σου, γυναῖκά μου! ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης.

— Μπορεῖ νὰ εἶμαι περίεργη, ἀλλὰ ἔχω τὸ δικαίωμα, γιατί βρίσκομαι 'στὸν τόπο μου. Σεῖς τί γυρεύετε ἐδῶ;

— Ὅ,τι θέλουμε!

— Πολὺ καλά, κ' ἐγὼ θέλω νὰ μάθω ἂν αὐτὰ εἶνε τὰ παιδιὰ πού τα ἔχασεν ὁ θεῖός τους καί τα γυρεύει τόσον καιρό. Ἔχει τὸ δικαίωμα νά τα κάμῃ ὅ,τι θέλῃ, γιατί εἶνε ὁ μόνος τους συγγενής.

— Ἄφησέ μας ἥσυχους· ἡ ἄμαξά μου περιμένει.

— Μπορεῖ νὰ περιμένῃ ὅσῳ θέλῃ. Ὁ Δήμαρχος δὲν εἶνε μακρυά. Θὰ πάγω νά του 'πῶ νὰ στείλῃ χωροφύλακες νά σας πιάσουν καὶ νά σας πάρουν τὰ παιδιά. . .

— Ἐπὶ τέλους τί τα θέλετε αὐτὰ τὰ παιδιά;

— Ὁ θεῖός τους κ' ἐγὼ θά τα πάρουμε 'στὰ σπίτια μας.

— Νά τα κάμετε τί;

— Ὑπηρέτας μας.

— Δὲν ἤθελαν, φαίνεται, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς ἔφυγαν.

— Ναί, γιατί εἶνε ὀκνηρὰ καὶ χαϊδευμένα. Δὲν ἤξευραν νά τα ἀναθρέψουν καλὰ οἱ γονεῖς των, γιατί κ' ἐκεῖνοι ἦσαν τέτοιοι. . .

— Ψεύματα! εἶπε ἡ Μηλιὰ μὲ ἀγανάκτησιν.

— Ἀ! σὺ εἶσαι λοιπόν! Καλά σ' ἐγνώρισα, μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα φορέματα! Σεῖς εἶσθε, ἐμπρός! Πρέπει νά με ἀκολουθήσετε! Ὁ θεῖος σας θὰ πάρῃ τὸν Γιαννάκη, καὶ ἐγὼ θὰ πάρω ἐσένα! . .

Καὶ ἡ κάπηλος ἐπροχώρησε διὰ νὰ πάρῃ τὴν Μηλιάν. Ἀλλ' ἔτρεξεν ὁ κ. Γαζῆς καὶ την ἀπώθησε μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε τὴν ἔκαμε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἀρκετὰ βήματα.

— Βοήθεια! Μῆτρο! μὲ κτυποῦν!

«Ἦλθε πρὸς βοήθειάν της ὁ κύριος Γαζῆς. . .»
(Σελ. 372, στήλ. γ'.)

ἐφώναξεν ἡ κάπηλος πρὸς τὸν ψαρᾶν. Ἔλα νά με βοηθήσῃς νὰ πάρουμε τὰ παιδιὰ τοῦ Δερρῆ.

— Ἔχετε Δήμαρχον εἰς τὸ Πλωμανάκι; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης τὸν ψαρᾶν, ὁ ὁποῖος, ἅμα εἶδε κυρίους, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιτεθῇ.

— Μάλιστα, κύριε.

— Σὲ παρακαλῶ νά μας πᾷς εἰς τοῦ κυρίου Δημάρχου.

— Εἶνε ἀκόμη ὁ ἴδιος, ὁ κύριος Μαλάσσης; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς.

— Μάλιστα, κύριε.

— Πολὺ καλά, πᾶμε.

— Ἔρχομαι κ' ἐγὼ μαζί σας, εἶπεν ἡ κάπηλος. Καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ διατάξῃ ὁ κ. Δήμαρχος νά σε πάρω! προσέθεσε ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Μηλιάν.

[Ἕπεται συνέχεια] ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Ἡ « Διάπλασις » δύναται ναύξηθῇ, χωρὶς ναύξήσῃ τὴν συνδρομήν της.

Τριακόσιοι ἑξήκοντα (ἀριθ. 360.) Τόσοι ἐψήφισαν ἐμπράκτως ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου, μέχρι τῆς 31ης Ὀκτωβρίου, τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς Προθεσμίας μας.

Ἕως τοὺς 2,000 ποῦ ἠθέλαμεν, νομίζω ὅτι μᾶς λείπουν ἀκόμη ἀρκετοί. Ἑπομένως ἡ αὔξησις τοῦ φύλλου,—τοὐλάχιστον ὑπὸ τοὺς ὅρους, τοὺς ὁποίους ἐθέσαμεν, καὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ γίνῃ. Τὸ σχέδιόν μας ἀπέτυχεν.

Αὐτὸ εἶνε τὸ Ἀποτέλεσμα τῆς Ψηφοφορίας. Ποῖον εἶνε τώρα τὸ Δίδαγμά της ;

Ἡ Ψηφοφορία μᾶς ἐδίδαξε πολλά : Α') ὅτι δὲν εἴμεθα ἀκόμη ἀρκετοί. . . . Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἐν τοιοῦτον σχέδιον, ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν τριπλασίους συνδρομητάς. Τότε μόνον ἴσως οἱ ψηφοφόροι θἀνήρχοντο εἰς 2,000. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐνεργήσωμεν ὥστε νὰ μεγαλώσῃ ὁ κύκλος μας. Ἀνάγκη ὁ ἀριθμός μας νὰ γίνῃ τοιοῦτος, ὥστε νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν πραγματοποίησιν τῶν μεγάλων σχεδίων. Β') ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν εὐκολώτερα τὰ λόγια ἀπὸ τὰ ἔργα. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ βασιζώμεθα εἰς τὰ λόγια, ὅσον εἰλικρινῆ καὶ ἂν φαίνωνται. Γ') ὅτι ὑπάρχουν συνδρομηταὶ καὶ καλοὶ καὶ πρόθυμοι, οἱ ὁποῖοι ἀδυνατοῦν νὰ πληρόνουν 14 δραχμὰς ἢ 16 φράγκα τὸ ἔτος, μὲ ὅσην διάθεσιν καὶ ἂν ἔχουν τοιοῦτοι δὲ φαίνεται ὅτι εἶνε σήμερον οἱ περισσότεροι. Ἑπομένως, ὅσον ἐπικρατεῖ αὐτὴ ἡ οἰκονομικὴ καχεξία εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡ συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ μας δὲν πρέπει ναὔξήσῃ. Ἔλαβα πλῆθος εἰλικρινεστάτων ἐπιστολῶν, ἐκ μέρους συνδρομητῶν καὶ γονέων, φίλων ἐνθερμοτάτων, οἱ ὁποῖοι μοῦ το ἔλεγαν ρητῶς. Δ') ὅτι εἰς κάθε περίστασιν, ποῦ ζητεῖται ἡ σύμπραξις ὅλων τῶν δυναμένων, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ λέγῃ : «ἐγὼ εἶμαι ἕνας· τί θὰ κάμω ;» Ἔλαβα ἐπίσης καὶ πολλὰς ἐπιστολὰς παρὰ συνδρομητῶν δυναμένων νὰ ψηφίσουν, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἐδήλωσαν ἁπλῶς ὅτι ἦσαν πρόθυμοι, ἀλλ' ἐπεφυλάσσοντο νὰ ἐγγραφοῦν μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι τὸ σχέδιον ἀπέτυχε, ἴσως ἐξ αἰτίας τοῦ τοιούτου εἴδους τῆς ἀποχῆς. Διότι, μεθ' ὅσα εἶπα ἀνωτέρω, ποῖος εἰξεύρει, ἂν ἐψήφιζαν ὅλοι, μήπως συνεπληροῦτο ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμός ; Καὶ οἱ εἰλικρινῶς ἐπιθυμήσαντες τὴν αὔξησιν, ἀλλὰ περιορισθέντες εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, δὲν πρέπει τώρα νὰ μετανοήσουν ; καὶ ἂν εἰς τὸ μέλλον τοῖς δοθῇ παρομοία εὐκαιρία, δὲν ἐπείσθησαν πλέον ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσουν διαφορετικά ;

Λοιπὸν τὸ σχέδιόν μας ἀπέτυχε. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, αὐτὸ εἶνε τὸ γεγονός. Ὅ,τι καὶ ἂν εἴπωμεν, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ μεταβάλωμεν τὰ πράγματα.

Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ ;—Ἡ ἀπάντησις εἶνε εὔκολος : Θὰ μείνωμεν ὅπως εἴμεθα. Ὀκτὼ σελίδες καθ' ἑβδομάδα καὶ 7 δραχμαὶ καὶ 8 φρ. χρ. κατ' ἔτος. Ἄλλο ζήτημα ἂν αἱ καινοτομαί, τὰς ὁποίας θὰ εἰσαγάγω ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους, θὰ καταστήσουν τὰς 8 αὐτὰς σελίδας εἴπερ ποτὲ τερπνοτέρας καὶ ὡραιοτέρας· ἄλλο ζήτημα, ἂν θὰ κάμω πᾶν ὅ,τι εἶνε δυνατόν, διὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν προθυμίαν ὅλων τῶν φίλων μου, οἱ ὁποῖοι δὲν πταίουν βέβαια αὐτοί, ἂν δὲν ἔγιναν Ἱδρυταὶ νέας Περιέδου.

Τὸ ζήτημα τώρα εἶνε, ὅτι κάτι εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ οὐσιαστικώτερον, καλλίτερον. . . Ἀρά γε, δὲν εἶνε δυνατὸν ναὐξήσουν αἱ σελίδες τοῦ φύλλου μας, χωρὶς ναὐξήσῃ καὶ ἡ συνδρομή ;

Μάλιστα· εἶνε δυνατόν, ἂν αὐξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν.—Καὶ πῶς δύναται ναὐξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν ; — Διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ὅλοι λοιπὸν εἰς τὸ Ξεσπάθωμα ! Καὶ εἶνε ἀκριβῶς ἡ ἐποχή του. Τώρα ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταί, διὰ τὸ νέον ἔτος. Καὶ ἀφ' οὗ ἡ συνδρομὴ μένῃ ἡ ἰδία — δηλαδὴ τόσον μικρά,—τὸ Ξεσπάθωμα δέν σας εἶνε διόλου δύσκολον, φθάνει νὰ ὑπάρχῃ ἡ διάθεσις.

Ἀκούσατε τώρα ἕνα μικρὸν λογαριασμόν : Κατὰ τὸ ἔτος 1898 διὰ τοῦ ξεσπαθώματός σας προσετέθησαν εἰς τὸν κύκλον μας ἄνω τῶν 600 νέων συνδρομητῶν. Ἀπευθείας ἐνεγράφησαν τοὐλάχιστον ἄλλοι τόσοι· ὥστε φέτος εἴμεθα περισσότεροι κατὰ 1,200. Ἂν λοιπὸν πέρυσι, ὅταν ἤσθε ὀλιγώτεροι, ἐνεγράψατε 600 νέους συνδρομητάς, φέτος, ὅταν εἰς τὰς ἐνεργείας σας θὰ προστεθοῦν καὶ αἱ ἐνέργειαι τῶν 1,200 νέων συναδέλφων σας, δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἐλπὶς νἀνέλθῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων συνδρομητῶν εἰς 2,000 ;

Λοιπὸν κ' ἐγὼ σας ὑπόσχομαι ὅτι : Μόλις ὁ ἀριθμὸς τῶν νέων συνδρομητῶν τοῦ 1899, τῶν μελλόντων νὰ γίνουν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος, ἀνέλθῃ εἰς 2000, ἀμέσως θὰ προσθέσω εἰς τὸ φύλλον ἄλλας 4 σελίδας, χωρὶς ναὐξήσω τὴν συνδρομήν. Τὸ Ξεσπάθωμα θὰ δημοσιεύεται καὶ θὰ βλέπετε πάντοτε τὰς προόδους του. Καὶ εἴτε εἰς τὴν ἀρχήν, εἴτε εἰς τὸ μέσον τοῦ ἔτους, ὁπότε καὶ ἂν συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμός, ἡ αὔξησις θὰ γίνῃ ἀνευ ἀναβολῆς.

Ἑπομένως τὸ Ξεσπάθωμά σας ἐφέτος θὰ εἶνε εἰδικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς : **Ξεσπάθωμα πρὸς αὔξησιν τοῦ φύλλου τῆς Διαπλάσεως.** Φαντάζομαι λοιπὸν πόσον θὰ εἶνε θερμόν, ταχύ, ζωηρόν, δραστήριον καὶ ἀποτελεσματικόν. Ἐτοιμασθῆτε ὅλοι ! Πολὺ γρήγορα θά σας στείλω τὰς νέας ἀγγελίας τοῦ 1899, τοὺς ὅρους καὶ ὅλας τὰς ὁδηγίας, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐνεργήσετε. Πρὸς τὸ παρὸν νὰ βγάλετε ἀπὸ τὴν θήκην τὸ σπαθί σας καὶ νὰ το τροχίσετε. . .

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Δι' ὅσους δὲν ἐψήφισαν, θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον—ἐπειδὴ σήμερον δὲν ἔχω τόπον,—ἡ τακτικὴ Ἀνανέωσις τῆς Συνδρομῆς, μὲ 7 δραχμὰς καὶ μὲ 8 φρ. χρ. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ φέτος θὰ ὁρισθοῦν προνόμια διὰ τοὺς ἀνανεοῦντας ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας, ὡς καὶ τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων, τὸ κατ' ἔτος κληροῦμενον.

ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ ΤΗΣ ΔΙΠΛΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ὅσοι ἐψήφισαν, κατέβαλον διπλῆν συνδρομὴν διὰ τὸ 1899. Κατὰ τοὺς ὅρους τῆς ψηφοφορίας, τὸ ὑπόλοιπον θὰ τοις ἐπιστραφῇ εἰς εἶδος· δύνανται δηλαδὴ διὰ τῶν 7 δραχμῶν ἢ τῶν 8 φράγκων, τὰ ὁποῖα περισσεύουν, εἴτε νἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1900, εἴτε νὰ μοῦ παραγγείλουν νὰ τοις στείλω ἴσης ἀξίας βιβλία, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, Μικρὰ Μυστικὰ καὶ Χάρτην τῶν Λύσεων. Ἂς συμβουλευθοῦν τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὴν Προκήρυξιν τοῦ 28ου φύλλου, καὶ ἄς μοῦ κάμουν τὰς παραγγελίας των ἐν τάξει.

Τελειόω, ἐκφράζουσα καὶ πάλιν τὰς ἀπείρους μου εὐχαριστίας πρὸς ὅσους ἐψήφισαν μὲ τόσην προθυμίαν καὶ ἀγάπην. Τοὺς ἀνέγραψα ἤδη εἰς τὴν προχειρον ἐκείνην Στήλην Τιμῆς. Ἀλλὰ τοὺς ἀνέγραψα καὶ εἰς ἄλλην στήλην εὐγνωμοσύνης, πολὺ διαρκεστέραν : εἰς τὴν καρδίαν μου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακὴ Φιλοσοφία :

Γεωργάκης :—Τί νὰ ἔχουμε μέσα μας, Φιφή.

Φιφή :—Βαμβάκι.

Γεωργάκης :—Καὶ πῶς τὸ ξέρεις ;

Φιφή :—Νά, ἄνοιξα τὴν κοιλιά τῆς κούκλας μου καὶ τοῦρκε μέσα βαμβάκι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεινασμένου Λύκου

* * *

Ἡ διδασκάλισσα : Εἴπομεν λοιπὸν ὅτι ἡ συλλαβὴ ἡ ὁποία δέχεται ἐξεῖαν, λέγεται δίτονος· ἡ δὲ συλλαβὴ ἡ ὁποία δέχεται βαρεῖαν, λέγεται βαρύτονος. Τί μας λείπει νὰ προσθέσωμεν ἀκόμη ;

Ἡ Βραχυασμένη Κουκουβάγια (*μετὰ προθυμίας* :) Ὁ τενόρος, κυρία !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραχαγριασκούλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΝΕΚΕΝ ἐλλείψεως χώρου δὲν ἠμπόρεσα νὰ δημοσιεύσω σήμερον τὴν συνέχειαν καὶ τὸ τέλος τῆς **Στήλης Τιμῆς**. Θά το πράξω ὅμως εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, ὅτε θὰ εἶνε δυνατὸν νὰ συμπεριληφθοῦν καὶ ὅσοι τυχὸν ἐκ μεμακρυσμένων μερῶν τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἔστειλαν τὴν ψῆφον των τέλος Ὀκτωβρίου καὶ ἡ ἐπιστολή των εὑρίσκεται εἰσέτι καθ' ὁδόν.

«Δὲν παραπονοῦμαι κατὰ σοῦ, φιλτάτη Διάπλασις, οὐδ' ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ προτιμᾷς τὰς Ἀσκήσεις μου, ἀφ' οὗ ὑπῆρχον ἄλλαι καλλίτεραι των. Ἀναγνωρίζω εἰλικρινῶς τὸ ἀνάξιον αὐτῶν ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἄλλας, τὰς ὁποίας δημοσιεύεις.» Ἀκούετε λοιπὸν μὲ πόσην μετριοφροσύνην μοῦ γράφει ὁ φίλος μου *Κεραυνός* ; Καὶ ὅμως αἱ Ἀσκήσεις του ἦσαν πολὺ ὡραῖαι, καὶ ἐδημοσίευσα ἐξ αὐτῶν καὶ θὰ δημοσιεύσω. Τοῦτο ἂς χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα διὰ μερικούς. — Ἰδοὺ δὲ τί μου γράφει καὶ διὰ τὸν «Πράσταν» : «Ἦλθε τέλος τὸ πολυθρύλλητον τοῦτο μυθιστόρημα εἰς χεῖράς μου, κ' ἐνετρύφησα κ' ἐγὼ εἰς τὰς θαυμασίας σελίδας του, αἵτινες μ' ἐκράτησαν δεσμευμένον ἐπὶ ὀκτὼ ὅλας ὥρας, καθ' ἃς διέτρεξα τὸ βιβλίον ἀπνευστί. . . Τόσον συνηρπάσθην, τόσον ἐμαγεύθην, ὥστε ἐνδομύχως ἐπεθύμησα νὰ ἔζων εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πράντος.» Καὶ ἄλλα πολλά, ποῦ δὲν ἔχω τόπον νἀντιγράψω ἐδῶ.

Καὶ ὁ *Δούσιος*, τοῦ ὁποίου μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀναγινώσκω πάντοτε τὰς ἐκτενεῖς καὶ ὡραίας ἐπιστολάς, μοῦ γράφει : «Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ θελκτικωτάτου «*Πράντος*» μοῦ ἔκαμε βαθυτάτην ἐντύπωσιν καὶ κυριολεκτικῶς μὲ κατεμάγευσε ! Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ ἡ Μελανία σου (δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ λέμε ἔτσι τὴν Πίσσαν ;) θὰ εἶνε καταμαγευμένη διὰ τὸν ὅλον ποῦ ἔπαιξεν ὁ ὑμόφυλός της Μελάνιος εἰς τόσῳ ἔνδοξον ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γάτες ἀπετέλουν φαινόμενον παραδοξότερον ἀπὸ ὅ,τι ἡ ματμοῦ τοῦ Κωλέτη εἰς τὸν καιρόν της ». — Ὡς πρὸς τὸ χωρίον περὶ τοῦ ὁποίου μ' ἐρωτᾷς, *Δούσιε*, ὑπάρχει εἰς τὸ διάγραμμα ποὺ μου ἔστειλες, ἀλλὰ μὲ κάποιαν διαφόρὰν, (εἰς τὸν ὄθμον Ποτιδανείας.) Ἂν τὸ ο κάμῃς ε, καὶ ἂν τὸ σχηματίσῃς κατ' οὐδέτερον πληθυντικόν, (ὅπως τὰ Μέγαρα) θὰ εὑρῇς ὅ,τι ζητεῖς. Φαίνεται ὅτι ἄλλη εἶνε ἡ κοινὴ ὀνομασία τοῦ χωρίου, καὶ ἄλλη ἡ ἐπίσημος.

Ἀδὲ· καὶ τὰς ἰδικάς μου εὐχάς, *Καρδερίνα*, διὰ τὰ εὐτυχῆ σου γενέθλια, καὶ τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὰ πολλὰ καὶ ὡραιότατα δῶρα ποῦ ἔλαβες. Μοῦ ἤρεσε πολὺ τὸ κομψότατον αὐτὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐχάρισεν ὁ ἐξάδελφός σου, μέρον τὸ ψευδώνυμόν σου τυπωμένον μὲ ὡραῖα κόκκινα γράμματα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ φύλλου καὶ τοῦ φακέλλου· καὶ φαντάζομαι τί εὔμορφα τί χαριτωμένα θὰ εἶνε τὰ δύο καρδερινάκια, εἰς τὸ ἁπλοῦν καὶ εὐρύχωρον κλουβί των, τὰ ὁποῖα σοῦ ἐχάρισεν ἡ θεία σου· ὥστε λοιπὸν εἰς τὸ σπίτι σας τώρα ὑπάρχουν τρεῖς Καρδερίνες ! . .

Ἀτυχῆ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, μολονότι ἐγὼ σὲ νομίζω εὐτυχῆ, ἀκριβῶς διότι διεψεύσθησαν οἱ ἐλπίδες σου. Ἄμα μεγαλώσῃς θὰ το ἐννοήσῃς καὶ σύ, καὶ θὰ μ' ἐνθυμηθῆς. Ὡς πρὸς τὰς προτάσεις σου, δημοσιεύω τὰς σημερινάς, καὶ λάβε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπανελθῇς τὰς προηγουμένας, διότι αἱ ἐπιστολαί σου δὲν εἶνε πρόχειροι πλέον.

«Πῶς νὰ σου περιγράψω τὴν χαράν μου, ποῦ ἔλαβα τὸν «Πράσταν» τὸ ἀθάνατον τοῦτο μυθιστόρημά σου ! μοῦ γράφει καὶ ὁ *Ἐθνικὸς Ἕλλην*. «Πρώτην φορὰν ἔχω διαβάσῃ σὲ βεβαιῶ, τέτοιο ἔκτακτο βιβλίο !» Μ' εὐγνωμον ἔδε διὰ τοῦτο ὁ ἀγαπητός μου αὐτὸς φίλος, καὶ μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ γενναίου *ξεσπαθώματος* εἰς τὸ μέλλον. Καὶ ὅμως ἔχει ξεσπαθώσῃ τόσες φορὲς ἕως τώρα, ὥστε ἐγὼ πρέπει νὰ τον εὐγνωμονῶ.

Καὶ σέ, *Κορινθιακὴ Σταφίς*, σ' εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ θὰ προσπαθήσῃς νὰ μου εὕρῃς συνδρομητάς. Γράφε μου πάντοτε εἰς ἐνιαυτὸν ἀριθμόν. Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ τρυφερὰ καὶ ἐγκάρδιος αὐτὴ οἰκειότης. Ἔτσι μοῦ γράφουν ὅλοι οἱ φίλοι μου, ποῦ μάγαποῦν καὶ τους ἀγαπῶ.

Καὶ ἡ σταφίς σου ὡραία καὶ τὰ ἐπισκεπτήριά σου πολυτελέστατα, *Διαυγὲς Ρυάκιον*. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ σοῦ τὰ ἔτύπωσεν ἔκαμε λάθος. Τὸ ἐρυάκιόνο δὲν γράφε αι μὲ ει.

Περιβόλι ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ τῆς *Μούσης τῆς Ἀστρονομίας !* Ἐν πρώτοις μοῦ ἐσκωλιεῖ τὴν εἰκόνα τοῦ περιφήμου γραφολόγου Ἠλία Μοργενοτιέρν, ὁ ὁποῖος μόνον ἀπὸ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα ἐννοεῖ τὰ προτερήματα ἢ τὰ ἐλαττώματα ἑνὸς ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ τον γνωρίζῃ. (Τοιοῦτοι γραφολόγοι ὑπάρχουν πολλοί, καθὼς καὶ πολλὰ βιβλία γραφολογικά. Μάλιστα εἰς μερικὰ εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ ὑπάρχει Τμῆμα Γραφολογίας, ὅπου ὁ βουλάμενος στέλλει κάτι τι γραμμένον μὲ τὸ χέρι του, καὶ ἔχει εἰς ἀπάντησιν πλήρη εἰκόνα τοῦ ψυχικοῦ του χαρακτῆρος). Ἔπειτα ἡ φίλη μου μ' ἐρωτᾷ ἂν ἔχῃ δίκαιον ὁ ἀμαρικανὸς καθηγητὴς Ε. Δ. Πρέστον, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ γῆ δὲν εἶνε στρογγύλη, ὅπως ἐνομίζαμεν ἕως τώρα, ἀλλ' ὅτι ἔχει σχῆμα τριγωνικόν, ἡ γωνία τοῦ ὁποίου σχηματίζει τὸν Νότιον Πόλον. (Εἰς αὐτὸ τί νὰ τῆς ἀπαντήσω ; δὲν εἶμαι καθόλου εἰδική !) Τέλος μοῦ ἀντιγράφει ἀπὸ ἓν περιοδικὸν τὸ ὄνομα τῆς Αὐτοκρατείρας τῆς Κίνας καὶ το προτείνει ὡς ψευδώνυμον εἰς καμμίαν φίλην μου ποῦ νάγαπᾷ τὰ σίνεομα ὀνόματα. Ἰδοὺ αὐτό : *Τσού-γάϊ-τουάν-ἶου - Κάνζ-ἰ - χάο ἰοὺ χουάγγ χέγγ σχούγγ-γίν χουέν-χάγγ χοί ! ! !*

Συνήθως, *Νέε Ἡρακλῆ*, τὰ παράπονα περὶ τῶν Ἀσκήσεων καὶ τῶν Διαγωνισμῶν μὲ κάμνουν νὰ σχηματίζω κακὴν ἰδέαν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν παραπονουμένων· ἀλλὰ τὸ ἰδικόν σου παράπονον φανερόνει τόσην χρηστότητα, τόσην μετριοφροσύνην ! Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἔχεις δίκαιον. Τὸ « Βέλος » δὲν εἶνε ἐπίνοια ἰδική σου ; Σὺ πρῶτος δὲν ἔστειλες τοιοῦτον σχῆμα ; Πῶς ἤθελες λοιπὸν νὰ δημοσιευθῇ χωρὶς τὸ ψευδώνυμόν σου, ἐπειδὴ ὁ Ἀνανίας ἤλλαξε τὰς λέξεις ; (τὰς ἤλλαξε δὲ μόνον, διότι εἰς κάθε γραμμὴν τεμνομένην εἰς γωνίαν, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν δύο λέξεις, μία δεξιᾷ, καὶ ἄλλη ἀριστερᾷ, ὅπως συνειθίζομεν εἰς ὅλα τὰ σχήματα) Ἔλαβε τὰ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς.

Ἰωάννα Γρέϋ, μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἔλαβα τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολήν σου, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Ἔ, εἶσαι εὐχαριστημένη τώρα ποῦ ἐγνώρισες τὸν Ἀνανίαν ; Σὲ συναβουλεύω νὰ μὴ κουράζῃς τὸ πόδι σου, ἕως νὰ κλείσῃ ἐντελῶς ἡ πληγή. Ἄλλως τε τὸ καθησιὸ θὰ σε ὠφελήσῃ καὶ εἰς τὸ δίπλωμα, τὸ ὁποῖον θὰ πάρῃς ὅπως τὸ θέλεις ἐσύ » καὶ τὸ ὁποῖον σοῦ εὔχομαι ὁλοψύχως.

Κόδρε, διατί λέγεις ὅτι ὁ σκοπός σου δὲν ἐξεπληρώθη ; Αἱ πρῶται Ἀσκήσεις σου ἦσαν ὅλαι ὡραῖαι καὶ σιγὰ-σιγὰ τὰς δημοσιεύω, καθὼς βλέπεις. Τὸ ἴδιον καὶ αἱ κατόπι σταλεῖσαι. Οὔτε εἶνε ἀνάγκη νὰ δημοσιευθοῦν ὅλαι μαζί, διὰ νὰ γνωσθῇς εἰς τὸν κύκλον μας « μεταξὺ τῶν ὁ απρεπῶν συνδρομητῶν » ὅπως ἐπιθυμεῖς. Σὲ διαβεβαιῶ ὅτι ἀνήκεις εἰς αὐτοὺς τοὺς διαπρεπεῖς, καὶ τὸ ὁμολογοῦν ὅλοι ὅσοι εἶδον τὴν ἐργασίαν σου. Διὰ τοῦτο δημοσιεύω καὶ τὰς προτάσεις σου περὶ Μ. Μυστικῶν, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅλοι ὅσοι ἀνταλλάσσουν θὰ σου στείλουν μετὰ πολλῆς προθυμίας.

Ο. Γ. Βεϊνόγλου, σοῦ ἔστειλα τὸν Χάρτην τῶν Λύσεων. Ἐπὶ τοῦ φακέλλου ὑπάρχουν ἀναγεγραμμένοι ὅλοι οἱ ὅροι τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Ἤρχισεν ἤδη ἕνας ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου, εἰς ὃν δύνασαι νὰ λάβῃς μέρος. Ὁ ἄλλος θἀρχίσῃ τὴν 1ην Ἰανουαρίου.

Μέγας ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν φίλων μου διὰ τὸ διπλοῦν συλλάδιον τῆς Ἑβδόμης Κυριακῆς. Λαμπρόν ! ἔξοχον ! θαυμάσιον ! αὐτὰ εἶνε τὰ ἐπίθετον ποὺ του ἀποδίδουν, καὶ φαντάζεσθε πλέον πόσον καιμαρόνει ἡ Κυρὰ Μάρθα ποὺ το ἔγραψε, καὶ ὁ κ. Γαλάνης ποὺ το εἰκονογράφησε. Μόνον ἡ Πισσα δὲν ἔχει λόγους νὰ εἶνε εὐχαριστημένη, διότι τὸ πρακτικόπημά της δὲν κρίνεται μὲ πολλὴν ἐπιείκειαν, προπάντων ἀπὸ ὅσους ἐκάησαν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Φρούριον τῆς Κερκύρας* (Ε. Α.) *Μαυροθαλασσίτισσαν* (Α. Κ.) *Συριανὸ Ναυτοπούλο* (Μ Γ.) καὶ *Μάγισσαν Κίρκην* (Ε.Σ.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι : Μὲ μεγάλην μου λύπην ἀναγκάζομαι νὰ παραλείψω τοὺς Ἀσπασμοὺς καὶ τὰς Πληροφορίας αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου. Ὅσοι θέλουν ἂς τας ἐπαναλάβουν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν :—Ὁ *Βρεττανικὸς Ἀστὴρ* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*, *Χρυσολαμπῆ Ἀστέρα Ναυτοπούλαν*, *Ἴον τῆς Κηφισσιᾶς* καὶ *Δολὰ-σολ μί*. — ὁ *Π. Πολιτάκης* μὲ τὸν *Παν. Οἰκονομίδην*, *Ἀγγουρολογιώτατον* καὶ *Μικρὸν Διάβολον* — ἡ *Καλλιρρόη Σταῦκου* μὲ τὴν *Ἴριδα* καὶ *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* — ἡ *Δέσ. Κοτζάλη Γρίβα* μὲ τὸν *Νικ. Δεκαβάλλαν* — ὁ *Ναυτόπαις* μὲ τὴν *Ναυτοπούλιν*, *Ναυτόπουλο* καὶ *Μελαγχολικὸν Ναύτην* — ὁ *Δόρδος Βύρων* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* —ὁ *Πύρρος* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Δὸ-λὰ σὸλ-μί* — ὁ *Μακρολέλεκας* μὲ τὸν *Ἀγερινόν*, *Κάρμεν Σύλβα*, *Λειμωνιάτικην Λιακάδαν*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Μπάμ Μπούμ* —ἡ *Τελευταία Λελιδὼν* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Αὐγῆς*, *Ἀυρικὸν Ποιητήν*, *Μέγαν Ναπολέοντα* καὶ *Ἀνθισμένην Λυγαριάν* —ὁ *Δημ. Δίπλας* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Κωνστ. Δ. Σκέφραν* καὶ *Ἀργύρην Σαπουνάκην* —ἡ *Ἰωάννα Δάρκ* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα*, *Ἱππότην τῆς Ἐλεεινῆς Μορφῆς* καὶ *Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου* — ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* μὲ τὸν *Πιστὸν Σύμμαχον* —ἡ *Σαμιακὴ Σημαία* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — ὁ *Μιχαὴλ Γρηγοριάδης* τῆς *Μυτιλήνης*, μὲ τὸν *Μιχαὴλ Γρηγοριάδην* τῆς *Σμύρνης* —ὁ *Κεραυνὸς* μὲ τὸν *Ἀγερινὸν* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* —ὁ *Δούσιος* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, *Ἀνδρεῖον Ἐζίζωον*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, *Ἀσπροκοταμίτην* καὶ *Τσίν-Τσὸν* —ὁ *Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων* μὲ τὸν

Μικρὸν Διάβολον, Φαρέτραν τῆς Ἀρτέμιδος, Δῦραν τοῦ Βουνοῦ καὶ *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*·—ὁ *Δ. Π. Δρίβας* μὲ τὴν *Ξενητευμένην Συριανήν*· — ἡ *Αὖρα τοῦ Βουνοῦ* μὲ τὴν *Ἐλένην Κομπότη, Αἰχ. Κοτζάλη Γρίβα, Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Μίαν Τρελούλαν*·— ὁ *Ἀρχιστράτηγος Μιλτιάδης* μὲ τὸν *Δίρκ Πέτερς*. *Ἐσμεράλδαν, Ἀγγουρολογιώτατον, Κάτσε-Βρέστο* καὶ *Τζὶ - Τζὶ Μπούμ-Μπούμ*·—ὁ *Ἥρως τῆς Σύρου* μὲ τὸν *Κωνστ. Γ. Παπαδόπουλον*·—ὁ *Κόδρος* μὲ τὸν *Λούσιον*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*. *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Ζοφερὸν Μεσαίωνα*·—ὁ *Χρυσορρόας Πακτωλὸς* μὲ τὸν *Δὸν Κολοκύνθαν Πάτεραν*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Δέαν, Δὸν Κιχώτην* καὶ *Κερκυραϊκὴν Νύκτα*·—ὁ *Ἐμπεδοκλῆς* μὲ τὴν *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν, Γάτταν, Πλοίαρχον Λὰν Γκύ, Ρωμηοπούλαν* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* — ἡ *Πασχαλιὰ* μὲ τὴν *Ρούμπην Καρόλου Μέρλιν, Ἀσπασίαν Γαλάνη* καὶ *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*·— ὁ *Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας* μὲ τὴν *Ἐδαν Πεστελμαλτζόγλου* καὶ *Πολύμνιαν Λασκάρεως*· — ἡ *Ἰωάννα Γρέϋ* μὲ τὴν *Ἰωάνναν Μαρκέττη*, *Ἰωάννην Δάρκ, Φλὶν Φλὰν* καὶ *Μικρὸν Ἵππεα*·— ὁ *Ἀτυχὴς* μὲ τὴν *Κεμωνιάτικην Λιακάδαν, Κελαδίστραν, Χρυσορρόαν Πακτωλόν, Τὸν τῆς Νυκτὸς* καὶ *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν*·—ἡ *Τσουανίδα τῆς Τερψιθέας* μὲ τὸν *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους*· — ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὴν *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν, Μελαγχολικὸν Ναύκην, Γεράσιμον Ἔσσλιν, Κάρμεν Σύλβα* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα*·—τὸ *Διαυγὲς Ρυάκιον* μὲ τὴν *Ἰωάνναν Μαρκέττη, Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ* καὶ *Βοσκοπούλαν τοῦ Παρασσοῦ*·—ὁ *Μικρὸς Κατεργάρης* μὲ τὸν *Αὐγερινόν, Νίκον Κατεινόπουλον, Μικρὸν Τυμπανιστὴν* καὶ *Φωτοβόλον Ἄστρον*· — ἡ *Χειμωνιάτικη Λιακάδα* μὲ τὴν *Βίγλαν, Ξενητευμένην Συριανήν*, *Ἀσημένιο Ἅθμα, Πασχαλιὰν* καὶ *Δεσποινίδα Σατωβριάνδου*· ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* μὲ τὰν *Χειμωνιάτικην Λιακάδαν, Ἀγκάθι, Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* καὶ *Κάτσε Βρέστο*. — ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, Ἑλληνικὸν Ἀίσθημα*. *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην, Φωτοβόλον Τόξον* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*·

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Ἄρατον, Ἑλληνικὸν Τορπιλλοβόλον, Ἀγνὴν Φιλίαν* (τὸ ηὗρες !) *Δέαν. Βασιλέα τῶν Κυκλάδων* (ὄχι· ἡ ἄσκησις ἦτο ἰδική σου, ἀλλ' ὁ Ἀνανίας ἤλλαξε τὴν στιχουργίαν, ὅπως τὸ κάμνει ἐνίοτε·) *Τσουανίδαν τῆς Τερψιθέας, Τρικυμιώδη Λευκάταν* (καὶ μὲ ψευδώνυμον, καὶ χωρὶς ψευδώνυμον, ὅπως θέλεις·) *Πλοίαρχον Λὰν Γκύ, Ρόβιεσῶνα Κροῦσον* (ἔστειλα 40 καὶ 41. εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσω τί συρβαίνει μὲ τὸ φύλλον σου· εἶσαι ὁ μόνος ἀπὸ τὴν πόλιν σας ποῦ παραπονεῖται ὅτι δὲν τὸ λαμβάνει τακτικά·) *Ἠλίαν Σούκαν, Β. Δ Ἐμμανουὴλ* (δι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου, θὰ μου στείλης μίαν δραχμὴν καὶ θὰ μου γράψῃς πάλιν τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐπιθυμεῖς· ἔτσι γίνεται.) *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα* (ναί, δικαιολογημένη ἡ σιωπή σου· χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Δημήτριον Ν. Χατζῆσκον, Φωτεινὴν Ἑρμείδου* (ἔστειλα·) *Δ. Δίπλαρ* (νὰ μου φιλήσῃς τὴν *Κλεαρέτην* ποῦ ἅμα ἔλαβες « τὸν καλλιτεχνικώτατα χρυσοδεμένον Πρόαντα, σὺ τὸν ἄρπαξε, καὶ δὲν τὸν ἄρησεν ἀπὸ τὰ χέρια της, παρ' ἀφ' οὗ τὸν ἐτελείωσε·») *Ἀνεμοστρόβιλον, Μυλαίδην, Μπὰμ-Μπούμ, Θεόδωρον Γ. Καραγιάννην* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ἔστειλα·) *Σαμιακὴν Σημαίαν* (κατενθουσιασμένην μὲ τὸν «Πρόαντα» καὶ μὲ τὴν φιλίαν τῆς *Χειμωνιάτικης Λιακάδας*, τὴν ὁποίαν *χορεύτεῖ εἰς ἐμέ*·) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (τώρα ἀναμένω καὶ τὰς ἐντυπώσεις σου μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου· πράγματι, αἱ εἰκόνες τοῦ Πρόαντος εἶνε ἐξόχου τέχνης·) *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα* (δὲν πειράζει· φθάνει νὰ μὴν ἔχῃ περάτῃ ἡ προθεσμία·) *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, (ἡ ὁποία ἔμαθε 50 ψευδώνυμα καὶ εὔχεται . . . νὰ τα χιλιάσῃ !) *Τάνταλον* (νὰ ἰδοῦμεν λοιπόν, θὰ μου γράψῃς ;) *Δίρκ Πέτερς, Στρατηγὸν Ἀντίβαν, Μαγευμένην Ἀκρογιαλιάν, Ὑπολαΐδα* (καταχουρούμενην διότι τώρα ἔχει τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* εἰς τὸ ἴδιον Τμῆμα τοῦ Σχολείου, δηλαδὴ κοντά της, διὰ νὰ ὁμιλοῦν πάντα δι' ἐμέ·) *Ζήτην* (νὰ σου ζήσῃ τὸ σκυλάκι σου, ποῦ χάφτει μυῖγες !) *Γιανάκην Μαυρ'κον, Χρυσόμαλλον Δέοντα* (μὲ πολὺ ἄργησες νὰ μου γράψῃς !) *Μαρίαν* Μ. *Συναδινοῦ, Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* (πώ, πώ, νύστα !) *Πασχαλιάν, Ἐμπεδοκλέα* (ἡ παράκλησίς σου δεκτή· μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σ' ἔβλεπα εἰς τὰς Ἀθήνας·) *Κατραπακιὰν* (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε ἀγόρι·) *Χρυσορρόαν Πακτωλὸν* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν Γνώμην·) *Βαρδαλαμπούμπαν* (ναί, μαντεύω τὰ αἰσθήματά σου, καὶ ἂς μὴ τα γράψῃς· ἡ περιγραφή σου ὡραία·) *Ἰωάνναν Δάρκ, Χειμωνιάτικην Λιακάδαν* (καλὰ θὰ κάμῃς νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς· ἔτσι ἔχῃς περισσοτέρας ἐλπίδας Βραβείου ὁ Ὀθέλλος μου ἀντασπάζεται τὸν Ντίκ·) *Μικρὸν Κατεργάρην* (πῶς ; εἰς τὴν Πέμπτην Κυριακὴν δὲν εἴχαμεν πάρῃ εἰς τὸ Φάληρον καὶ τὴν Πίσσαν ; εἶνε ἄλλου εἴδους γάτα ἡ Πίσσα μας, ἀφ' οὗ ταξειδεύῃ ἀκόμη !) *Ν. Σ. Καράβαν* (ἔλαβα τὴν μετάφρασίν σου· τώρα περίμενε τὴν κρίσιν·) *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην* (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ περιεχόμενον τῆς πρὸς τὸν Ζίχον ἐπιστολῆς σου·) *Δελφῖνα τοῦ Εὐξείνου* (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ εἰλικρινεια τῆς ἐπιστολῆς σου·) *Ἥρωα τῆς Σύρου* (δύνασαι νὰ στείλῃς ἀπάντησιν καὶ σύ·) *Δημ. Π. Δρίβαν* (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Ὑπουργείου·) *Ἀρχιστράτηγον Μιλτιάδην, Ἀερόστατον* (τὰς λύσεις εἰμπορεῖς νὰ τας στέλλῃς εἰς ἀνοικτὸν φάκελλον, ἐπιθέτων γραμματόσημον 5 μόνον λεπτῶν, ἀλλὰ νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο ἐπιστολεπαῖον ὁ φάκελλος, ἐκτὸς τῶν λύσεων·) *Κλεοπάτραν Γ. Κωνσταντοπούλου, Δαΐδαλον* (ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ χωρισθῶμεν !) *Αὖραν τοῦ Βουνοῦ* (ναί, ἔχεις δίκαιον· ἡ ἐπιστολή σοῦ ἐστάλη ἐκ παραδρομῆς·) *Χρῆστον Ἐράστου Χριστόπουλον* στεῖλε 1 φρ. εἰς γραμματόσημα, διὰ νὰ λάβῃς τὸν φάκελλον·) *Φάλσταφ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 *Νοεμβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Δεκεμβρ

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλω νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

687. Δεξιγρίφος.

Ἕνα ζῷον μ' ἕνα γράμμα ἂν θελήσῃς νὰ συνάψῃς,
Ἕνα κράτος δίχως κόπον, ἀνορθόγραφε, θὰ γράψῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Κυκλάδων.

688. Στοιχειόγριφος.

Ο θὰ βγάλῳ Η θὰ βάλω
Καὶ εὐθὺς θὰ μεταβάλω
Κάτι τι ποὺ με κουράζει
Σ' ἕνα μέρος ποὺ εὐωδιάζει.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Π. Δριβα

689. Ἀναγραμματισμός.

Μίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου ἀναγραμματίζω
Καὶ φυτὸν ἀρωματῶδες τότε σχηματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρίστου Καλδερίμη

690. Αἴνιγμα.

Μὲ φέρουν πάντοτε ὁ χειμών, τὰ ψύχη καὶ τὰ χιόνια
Γι' αὐτὸ ἐγὼ κάμνω εὐτυχεῖς καὶ δυσυχεῖς ἐπίσης.
Μπρεστά σου μ' ἔχεις πάντοτε εἰς ὅλα σαν τὰ [χρόνια
Ἀλλ' ἂν δὲν μ' εὕρῃς σήμερα, γι' αὐτὸ μὴν ἀ- [πορήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

691. Βέλος.

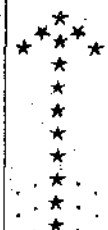

Αἱ στιγμαὶ καὶ οἱ ἀστερίσκοι νάντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε καθέτως νὰ ἀναγινώσκεται τὸνομα διασήμου ποιητοῦ τῆς ἀρχαιότητος. Τὴν αἰχμὴν τοῦ βέλους θὰ ποτελέσουν δύο λέξεις τριψήφιοι, εἰς τρόπον ὥστε τὸ τελικὸν τῆς ὁριστερᾶς (ἥτις σημαίνει χρονικὴν μονάδα) νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἀρχικὸν τῆς δεξιᾶς (ἥτις εἶνε χρονικὸν ἐπίρρημα.) Καθ' ὅμοιον τρόπον, αἱ ἀπαρτίζουσαι τὸ πτερὸν τοῦ βέλους λέξεις σημαίνουν, δεξιᾷ : 1, ἀπαραίτητον εἰς τὴν ζωήν. 2, πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς· 3, Θεάν· 4, ἔντομον φθοροποιόν. Ἀριστερᾷ δέ : 1, νομισματικὴν μονάδα τῶν ἀρχαίων· 2, πτηνόν· 3, στρατιωτικὴν μονάδα· 4, φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουσίου

692. Τρίγωνον.

1. Πτηνόν.
2. Ἑρπετόν.
3. Μέλος τοῦ σώματος.
4. Σύνδεσμος.
5. Γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Θαλάσσης.

693.—696. Μαγικὸς Ἀριθμός.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἀριθμοῦ, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις :

καιρός, μορφάζω, ἐκπλύνω, ἡμεῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ

697—701. Λογοπαίγνια.

1.—Ποία πόλις σὲ πληροφορεῖ περὶ τῆς ὑγείας της ;
2.—Ποία πόλις σ' ἐρωτᾷ περὶ ἐνοικίου ;

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Σιδηροῦ Πύργου

3.—Ποία λέξις γράφεται μὲ F καὶ P ;
4.—Ποῖον ζῷον σχηματίζεται ἀπὸ ἕνα ὕψιλον ;
5.—Ὅταν βγάλῃς ἔξω τὸ Χ τί μένει ;

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Ἱππότου Γουλιέλμου

702—703. Ἐρωτήσεις.

1.—Ποία λέξις ἑλληνικὴ ἀρχίζει ἀπὸ ρ, τελειόνει μὲ ρ, καὶ ἀντιστρόφως ἀναγινωσκομένη εἶνε ἡ αὐτή ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς τῆς Ποτιδέας

2.—Τί πρᾶγμα εἰμπορεῖ νὰ σηκώσῃ χίλιες λίτρες ἄχυρα, ἀλλὰ οὔτε μιὰ ὀκᾶ μολύβι ;

Ἐστάλη ὑπὸ Ο. Μ. Γιαλλινᾶ

704. Διπλῆ Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Τιτανίδος, τὰ δὲ δεύτερον ἥρωος :

1, Νῆσος. 2, Πρόθεσις. 3, Νηρηΐς. 4, Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ Καρδαμόνα

705. Ἐλλιποσύμφωνον.

ω-εεαυη α εα-ου-υιε-αα-ε-οια-εοιηα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τελευταίας Χιλιοδόνης

706. Φωνηεντόλιπον.

κλλγ-★-πρν-★-★-μτρλ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χωριοῦ Μεσαίωνος

707. Γρίφος.

12.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κύπρου

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντίνου 1898